

‘ప్రేర్ణీ హింతిరుగి బందు ఎనో—19నే నంబరిన కొరడి ఖాలి ఇదే ఎందు హేళిదాగ లేనా మక్కల థరా చెప్పాలే తప్పకై నగతోడిదశు. అదే కొరడియల్లే అవశు ఈగ మత్తే ఇరుతుటలే. అదే వస్తుగటు, అదే థర సజ్జగొళిషిరువ, కాదిన హత్తిర ఇరువ అదే సుందర చిక్క గూడు. అదేమ్మొందు మజు అన్నిసుత్తే!

బహుమతిలేనోగే... లినాళ సంహారదల్లి భాగియాగలు శాధ్యవాగలిల్ల ఎందు హేళిచేకాగియే ఇల్ల.

“పను ఈ కొరడి నిమగి హింతలీల్లవేను” ఎందు లేనా కేళిదశు.

“అదరల్లి తప్పేనిదే. నినగే హింతిద అందరే ఆయితు.” ఎందు బత్కలేనో ఏపాదదింద నుదిదను. అనంతర లేనా బట్టే బదలిసలు కప్పనో హిండే హోదశు. అల్లో ఇద్ద మంచద కడే నోఁదుత్త బతోలినో ఇల్లే ఇదే హాసిగేయ మేలే తన్న ప్రతి లేనా అవశ మోదల పతియోంగిగే తన్న ఏపాకద మోదల రాత్రియన్న కళేదిద్దిళ్లలే ఎందు యోఁచిసతోడిగిద.. బహు దూరదల్లిద్ద తన్న హెండియ మనెయ గోఁడేయమేలే తూగుకాక్క పోఁచోయోగింద సినోరో తాద్దేయియ చిక్క అవన కశ్చేదురు తేలింటు — హాస్యభరిత ముగుళగేయోంగిగే తాద్దేయి అవనకడే నోఁదుత్త తలేయమేలన హృచో తేగయుత్తిద్దారె.

హనిమానో సమయదల్లి అవరిష్టరూ ఆరు వఫగాళ హిందే లేనా తన్న ‘అవరొందిగే’ హోగిద్దాగిన కాలద అదే హాసిగేయ మేలే నిద్రిసిదరు. అదే రేమ్మారంటనల్లి ఉట మాదిదరు. అదే మాయా మంత్ర, కలాభవనగటు, అదే జచుగటు, అపే ఎల్ల ఉద్యానవనగట్లి సంచరిసిదరు.

బహుమతిలేనో తుంబ నాచికే స్వభావద మనుషు. లేనాళు హాఁజై హాఁజైగూ తన్న మోదల గండన అనుభవ, అభిరుచి, ఇష్టానిష్టాగటు ఇవన్నేల్ల అనుసరిసుత్త తిరుగాడువుదు తనగే ఎమ్మొందు కెఱ్పినిసుత్తిద ఎందు యావ రీతియల్లూ బాయిబిట్టు హేళిశోల్లు అవనగే ఆగలే ఇల్ల. తన్న ఈ వఫనేయింద తన్న తరుణ పతి ఒళగించోళగే అదేమ్ము మమాభాక్షే ఒళగాగిద్దానే ఎంబుదర కడేగే లేనా కూడ లక్ష్మీ కోడలే ఇల్ల. అవశు కాదినేంటు వఫదవలిద్దాగ అవశ మదవ నడేదిక్క. ఆగ అవశు హచ్చు కదిమ ఇన్ను చెక్కుమడుగి థరా. ఏనందరే ఏనూ గొత్తూగుత్తిరలిల్ల. అథవా ఆగుత్తిరలిల్ల. అదే ఒళ్లే మనుషు తాద్దేయినే అవలగే విద్యా బుద్ధి కలిసి దొడ్డవళన్నాగి మాదిద్ద. లేనాళంతూ అవశ మోదల గండన స్ఫీయే ఆగిద్దశు. అవశ బఱ ఏనెల్ల ఇదే, అదల్లపన్ను అవశు ‘అవరింద’ తానే పడేదోఁదు? ఎష్టర మట్టిగే అందరే, ‘అవరింద’ ఏఫ్సువాగి యోఁచనేమాడువ ఇల్లవే అనుభవక్షే తందుకోళ్లువ సామధ్యవన్నే అవశు కళేదుకోండుబిట్టిద్దశు.

